

**SØNDAG D. 28. FEBRUAR 2010 - ANDEN SØNDAG I FASTEN -
TREDJE SØNDAG I FASTEFORLØBET "PÅ VANDRING MED JESUS".**

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Efeserbrevet kap. 1 v. 3-6.

Epistellæsning : 1. Tessalonikerbrev kap. 1 v. 2-10

PRÆDIKENTEKST: Johannesevangeliet kap. 15 v. 1-17.

Dagens tema: "At være kirkesamfund".

Vi er "På vandring med Jesus". I øjeblikket er vi på vej op på en bakketop, hvor nye perspektiver åbner sig - horisonten bliver stadig mere åben.

Vi begyndte ved Jesu personlige kald til den enkelte af os - kaldet til efterfølgelse.

I den forgangne uge har vi beskæftiget os med, hvad dette kald betyder for os i fællesskab som menighed.

I dag og i ugen vi går ind i er perspektivet "at være kirkesamfund", og i næste uge åbner udsynet sig hele horisonten rundt til "hele Guds kirke".

At være kirkesamfund.

Hvis vi nu samlede alle de prædikener og alt det menighedsundervisningsmateriale, vi kunne støve op i bøger og på Internettet, så kunne vi uden tvivl finde ganske meget stof og mange kloge ord om emnet "den lokale menighed" - og om emnet "hele Guds kirke", den hellige, almindelige kirke, den universelle kirke, nogle vil sige den usynlige kirke.

Dette materiale ville være spækket henvisninger både til Ny Testamente og til kirkefædrene.

Men vi ville næppe finde noget materiale overhovedet om begrebet kirkesamfund - og det med god grund.

For begrebet kirkesamfund - eller forskellige konfessioner - har nok en væsentlig plads i kirkehistorien, og i nutidig kirkepolitik og kirkefællesskab, men ikke nogen plads i teologien.

For begrebet findes ikke Ny Testamente.

Og hvis vi gransker, hvad Ny Testamente siger om Herrens Kirke, så vil vi snart opdage, at der i det langt senere begreb kirkesamfund er ganske meget, som er i direkte modstrid med det, som Ny Testamente siger om kirken. For mens Ny Testamente taler om én kirke i enhed og samhørighed i Kristus, er kirkesamfundene - ikke mindst når vi ser på deres oprindelse i historien - udtryk for splittelse og strid, selv om kirkesamfundene i Danmark i dag lever side om side i fred og fordragelighed.

Hvis vi gransker emnet "den lokale menighed" og emnet "hele Guds kirke", vil vi snart finde ud af, at det dybest set er et og samme emne, for hver enkelt lokal menighed bærer hele Guds kirkes egenart.

At lokale menigheder kan tage sig forskelligt ud fra det ene sted til det andet, og dog høre til Guds ene sande kirke, er ikke så underligt.

Et måske ikke så smukt, men alligevel rammende billede er en svamp i skovbunden. Det er ikke just svampetid nu i februar. Men når man i efteråret går i skoven, kan man få øje på en svamp i skovbunden. Nogle meter derfra står en anden svamp, der er større, og lidt derfra står én, der knapt er kommet op af jorden. Vi leder videre og ser, at svampene står i en kæmpe stor cirkel, også kaldet en heksering (det er det, der ikke er så smukt et billede på kirken - men lad det nu gå.)

Vi siger: "Dér står en svamp - og dér står én anden svamp." Men i virkeligheden er det en og samme vækst, der skyder op med flere meters mellemrum. For det, der egentlig er svampen, ser vi ikke. Det er det fine trådværk af myselie, som helt gennemtrænger jordbunden indeni cirkelen. Og det, vi kalder en svamp og en anden svamp, er blot formeringsorganer fra den samme svamp, som skyder op forskellige steder under forskellige vilkår. Og hver enkelt synlig svamp, som vi

får øje på, bærer ganske det samme DNA, som hele denne usynlige kæmpevækst.

På samme vis er hver eneste synlig, afgrænselig, geografisk placerbar menighed en konkret opblomstring af Guds universelle kirke, som vi ikke kan se eller udpege eller afgrænse. Hvor der er en kristen menighed, dér er Herrens ene, sande Kirke til stede i hele sit væsen.

I det billede af kirken, som er dybt forankret i Ny Testaments lære om Herrens kirke, er det nærmest umuligt at indpasse billedet af Kirken, som den faktisk ser ud i dag, delt op i jeg ved ikke hvor mange konfessioner og kirkesamfund, hvoraf vi selv tilhører ét.

Vi kan efterrationalisere kirkehistorien og tale om de forskellige kirkesamfund som forskellige grene på samme træ. Men det er og bliver efterrationalisering og en venlig og imødekommende fordrejning både af kirkehistoriens mange, ofte blodige stridigheder, og af Jesu billede af vintræet og grenene. Jesus sagde jo ikke: 'Jeg er vintræet, kirkesamfundene er grenene, og I er kvistene.' Han sagde: 'Jeg er vintræet, I er grenene.'

Jo, der er god grund til at prædikener, undervisningsmateriale og dogmatikbøger ikke siger mange bisætninger om begrebet kirkesamfund. Og det kan rigtig nok være frustrerende for enhver, der af hjertet ønsker at følge Jesus.

Men hvad skal vi da stille op med dette begreb - eller med vor faktiske virkelighed, at vi som menighed her tilhører ét kirkesamfund blandt mange, kaldet Baptistkirken i Danmark, og dermed er adskilt fra store dele af Herrens ene sande kirke?

Skal vi skrotte Baptistkirken i Danmark og sige, at vi - populært sagt - sorterer direkte under Vorherre? Det vil næppe være viist, endsige kærligt, for det vil ikke hele et eneste skel i Herrens fragmenterede kirke - det vil blot skabe nye skel.

Det er nok mere viist, om vi - så vidt vi kan - ser på vort eget og andre kirkesamfund med Jesu øjne.

Da Guds Søn trådte frem i lyset til den tjeneste, som var hans, gjorde han det ved at stille sig på lige fod med os syndere i omvendelsesdåben til syndernes forladelse.

Da han gik omkring og kaldte mennesker til sig og med sig på vejen, sagde han: "Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere."

Og nu stod han over for den flok syndere, som han havde samlet op på vejen, og gjorde sig til ét med dem, og gjorde dem til ét med sig, idet han sagde til dem: "Jeg er vintræet, I er grenene."

Og han talte om, hvordan vintræet bliver rensset for at bære frugt. Og så sagde han til dem: "I er allerede rene," - ikke fordi I er perfekte og gør alting rigtigt, men "på grund af det ord, jeg har talt til jer."

Det var denne flok rensede syndere, han godt 40 dage senere sendte ud mod verdens ende med evangeliet til alle syndere på denne jord. Og der gik ikke så lang tid, før det viste sig, at nok var de rensede, men de var stadig syndere, så de kom i klammeri med hinanden om ussel mammon, om måltidsfællesskab og afgudsofferkød og ret åndelighed, og hvem der var stor eller lille, om omskærelse og om dåb og - hvad ved jeg.

Gud har grædt mange salte tårer ned i Middelhavet over sine børn allerede i kirkens første århundrede. Men han holdt aldrig op med at elske dem og velsigne dem og udruste dem til tjeneste og sende dem videre ud i verden i al deres ufuldkommenhed.

Vor faktiske kirkelige situation i dag, hvor Guds kirke stik mod Guds vilje er gennemfuret af gamle og nye skel, er blot et udtryk for eller et udslag af, at Jesus ikke kalder retfærdige, men syndere - og tænk: Selv jeg får lov at være med.

Og som vi har set det gennem hele Guds historie med mennesker - fra Adam og Eva, via patriarkerne (blandt hvilke der også fandtes barylere) - gennem Guds gamle ejendomsfolks historie, lige til det folks fatale afvisning af Guds længe ventede Messias, da de korsfæstede

Jesus - sådan har vi set det gennem Guds nye folks, Kirkens historie: Gud kalder mennesker - betror dem at være sine repræsentanter, Guds riges ambassadører på jorden, velsigner og værner dem. De snubler og falder, tumler rundt på afveje, trodser Gud, synder bravt. Men på forunderlig vis vender Gud ulykken til velsignelse. For han har sat sig for, at alle mennesker skal frelses.

Gud har vistnok aldrig været dogmatiker. Han har i hvert fald aldrig rette sig slavisk efter vore dogmatikbøger. Dogmatik - dette, af Skriften at udlede læresætninger og læresystemer, der hænger sammen fra den ene ende til den anden, så vi har styr på Guds tanker om frelse og liv og evighed, om menighed og kirke og tjeneste og mission - det er og bliver et menneskeligt påhit, en teoretisk disciplin, som vel kan være gavnlig til at pejle den retning, vi skal vandre i følgeskab med Jesus, men også er en stor fristelse til hovmod og fald.

Da Jesus mødte mennesker på sin vej og kaldte dem til fællesskab med sig selv, var hans udgangspunkt aldrig, hvordan deres liv burde være, men hvordan det faktisk var. Når han ser på sin kirke i dag for at velsigne og at sende den videre ud med evangeliet, er hans udgangspunkt ikke, hvordan kirken burde være, men hvordan den faktisk er.

Derfor oplever vi, at han velsigner alle disse besynderlige fragmenter, som vi kalder kirkesamfund - at han bruger disse ufuldkomne strukturer til at drage mennesker ind i fællesskab med den levende Gud - at han vender fortidens synder til vidnesbyrd om hans grænseløse kærlighed - at han gør hvert fragment til et billede, om end ufuldkomment så dog et billede på, hvad hans kirke er og skal være: Et fællesskab, der er som et vintræ, hvor Jesus er stammen, og vi er grenene. Den saft, der strømmer gennem træets årer, så træet kan bære frugt, er hans kærlighed.

Vi har lov at tage Jesu briller på, når vi ser på vort eget og andre kirkesamfund. De er ikke *kun* reminiscenser af fortidens hovmod og stridigheder. De er ikke bare praktiske foranstaltninger, der giver visse muligheder og styrker, fordi vi klumper os sammen. De er fællesskaber, bundet sammen i Jesu kærlighed - stykkevise konkretiseringer af den enhed, der er Guds kirkes natur.

Derfor må jeg elske såvel den menighed som det kirkesamfund, hvor jeg fandt min plads. Her gav Gud mig rammen og fællesskabets sammenhæng for den tjeneste, han betroede mig. Derfor må jeg tjene Gud i de rammer. Derfor må jeg elske mit kirkesamfund - ikke strukturerne, systemerne, paragrafferne, økonomien og hvad der ellers følger med det at være kirkesamfund, men grenene på træet - brødre og søstre, som Gud gav mig.

Og i den kærlighed må jeg være ærlig - ellers er det jo ikke kærlighed. Derfor må den også rumme en anfægtelse over Herrens kirkes fragmentering, og en bøn: Gud, vis os vej, indtil din kirke bliver et, ligesom du er én.

Amen.